Hạnh phúc và đời sống

Người ta thường than cuộc đời là bể khổ và hạnh phúc thật phù du. Cuộc sống quá máy móc và bon chen nhiều khi làm cho chúng ta cảm thấy bỡ ngỡ muộn phiền. Làm sao dung hòa được đời sống tinh thần của người **Á Đông** với cuộc sống vật chất, vội vàng, nhiều cạm bẫy của người **Tây Phương** ?

Sống và hưởng thụ trọn vẹn những gì cuộc đời đem lại cho mình phải chăng là mục đích của tất cả mọi người ? Nhưng con người, thật ra, tự nó, đã là một bài toán quá nhiều phức tạp. Để đi đến Hạnh Phúc trọn vẹn, mình phải hiểu mình trước đã. Theo văn hào Pháp **Pascal**, con người là *"cây sậy biết suy tư" (L'homme est un roseau pensant),* mỗi con người là một thế giới riêng biệt, **Hạnh Phúc** của mỗi người vì thế cũng tùy thuộc theo trình độ, giai cấp và nhu cầu của mỗi cá nhân. Nếu *"con người"* nói chung là một cậy sậy nghiêng ngã theo chiều gió thì người phụ nữ nói riêng còn phức tạp, khó hiểu đến đâu ?

Ai trong đời không có những ước mơ thầm kín, nhưng hình như ước mơ nào cũng quá tầm tay với, cái mà người này xem là tầm thường có thể là ước mơ khó đạt của người khác... Vì vậy, đi tìm **Hạnh Phúc** trong đời sống vật chất ngày nay phải chăng là cuộc chạy theo ảo ảnh ? Ít ai tự bằng lòng với cái mình đang có, nhất là đối với phụ nữ chúng ta. *"Cỏ bên kia núi khi nào cũng xanh hơn".* Tâm hồn người phụ nữ tuy mềm yếu nhưng sự đổi thay thì vô chừng vì vậy chúng ta hay cảm thấy bất mãn và mơ ước viễn vông. Ít người cảm thấy mình hạnh phúc hoàn toàn vì luôn luôn trong lòng vẫn mang nặng một ước mơ chưa thành đạt.

Giám đốc hãng thời trang danh tiếng **Christian Dior, Mac Bohan**, đã trả lời cuộc phỏng vấn của tuần báo **Paris Match** trong ngày lễ kỷ niệm ba mươi năm thành lập hãng của ông như sau : "*Phụ nữ và thời trang khi nào cũng đi đôi với nhau và thời trang là đem đến cho người phụ nữ những cái gì hoàn toàn trái ngược với cái mà họ yêu thích ngày hôm qua" (La mode, c'est offrir aux femmes le contraire*

de ceux qu'elles ont aimé la veille). **Đông hay Tây**, tâm hồn người phụ nữ khi nào cũng đầy mâu thuẫn và ưa thích sự đổi thay. Vậy làm sao "đi suốt đường trần" mà tâm hồn thanh thản và trong tim cảm thấy hạnh phúc tràn đầy ?

Trước nhất, chúng ta nên có một cái nhìn lạc quan và một "giấc mộng bình thường" trong tầm tay với. Gặp một chuyện gì không vừa ý hay một sự xui xẻo nhỏ nhoi nào đó, chúng ta đừng nên quan trọng hoá vấn đề và hãy cố tìm ra cái khía cạnh tốt đẹp của nó. **Người Pháp** có câu *"Prendre la vie du bon côté"* người mình cũng có câu có ý tương tự như vậy *"của đi thay người",* cái xui này, cái bực mình này sẽ giúp ta tránh được cái xui khác, cái bực mình khác quan trọng hơn nhiều. Nghĩ được như vậy, tâm hồn ta sẽ trở lại thư thái, nhẹ nhàng hơn. Vì vậy, hạnh phúc ở đời này, phải chăng là bằng lòng với những gì chúng ta đang có, nâng niu và hưởng thụ nó đến tận cùng ? Nói vậy, không có nghĩa là chúng ta nên áp dụng thuyết*"hiện sinh"* một cách bừa bãi, mặc dù thuyết đó chẳng có chi xấu xa hay vô luân như chúng ta lầm tưởng. Một số người đã lợi dụng thuyết này, thuyết nọ để sống thác loạn, không có ngày mai, cho rằng mình đang sống theo trào lưu tiến bộ. Thật ra thuyết "hiện sinh" (existentialisme) hay thuyết *"hưởng thụ" (épicurisme)* đã có từ lâu, épicurisme từ thế kỷ thứ mười sáu với thi hào **Ronsard** và những câu thơ bất tử khuyên con người hãy hưởng đi những gì đang có trong tay :

"Cueillons dès aujourd'hui les roses de la vie"

Hoa hồng đang tươi đẹp, các bạn hãy hái đi đừng để đến ngày mai hoa sẽ tàn mất, tuổi trẻ trôi nhanh, hãy sống tràn đầy để khi về già khỏi ngồi nhìn kỷ niệm mà tiếc nuối :

Quand par un soir d' été
Tu seras seule à méditer
Que ce souvenir te dise tout bas
Ne m' oublies pas!

Tuổi trẻ không hưởng thụ, ngày về già chỉ còn lại chút kỷ niệm chắt chiu của một thời hoa mộng đã trôi nhanh.

Vậy hưởng thụ là gì ? Hưởng thụ là ý thức, là sống trọn vẹn với cái mình đang nắm giữ trong tay.

Trong cuốn tiểu thuyết ***"Bonjour Tristesse",*** **Francoise Sagan**, người đã cùng **Jean Paul Sartre** và **Simone de Beauvois** khơi mào ra thuyết "hiện sinh" đã một thời gây sóng gió, cho ta một khái niệm tổng quát về ý thức hưởng thụ của nàng. Sống là ý thức được sự hiện hữu của chính mình. Chúng ta hãy nghe Cécile, nhân vật nữ chính của ***"Bonjour Tristesse"*** diễn tả cái hạnh phúc sống, sự hưởng thụ trọn vẹn nhưng đơn sơ của nàng : *Buổi sáng mùa hè ở miền biển, Cécile thức giấc với tách cà phê nóng hổi và trái cam mát lạnh trong tay. Nàng ngồi đó, ánh nắng mặt trời chan hòa trên mặt, trên người, đầu óc nàng còn đặc sệt với giấc ngủ vừa qua. Nàng ngồi đó, tràn đầy hạnh phúc, không suy tư, không mơ ước, nàng nhấm ngụm cà phê bỏng cháy và cắn ngập răng vào quả cam mát lạnh. Cuộc sống trở về tràn đầy, với cái nóng của cà phê đang trôi dần vào miệng cùng với cái mát lạnh, ngọt ngào của nước cam đang đánh thức mọi khứu giác của nàng*. Hai trạng thái tương phản đó đã cho Cécile ý thức được rằng nàng đang sống, đang thực sư hiện hữu và nàng hạnh phúc vô cùng với cảm nghĩ đó. Cái ý chính của thuyết "hiện sinh" là ở đó. Sống và ý thức được sự sống của mình. *"Hiện sinh"* không phải là cứ sống bừa bãi, thác loạn, tàn phá đời mình như thời nào có một số người đã sống, để rồi trả lời những sự trách móc chê bai bằng cách khoác cho mình bộ vó *"trí thức"* hay *"triết gia" (philosophe).* Triết lý đem đến cho ta một phương thức sống, để cho ta có thể tìm hiểu được mình rõ ràng hơn. Không có triết thuyết nào xui khiến ta tự tàn phá đời mình hay đời người khác, có chăng chỉ có những người cố tình hiểu sai đi để tự ý làm bậy...

Đời sống của người phụ nữ như đóa hoa, sớm nở tối tàn. Vậy chúng ta phải làm sao kéo dài những ngày tươi đẹp và hưởng trọn vẹn những gì mà thời gian ngắn ngủi đó đem lại cho ta.
Hãy lạc quan, yêu đời và tin đời :

“I believe in angel
Something good in everything I see"…

Đời sống không chỉ là lọc lừa, gian dối mà đời sống còn tràn đầy chuyện thần tiên, ta hãy tin rằng trong mọi sự đều có khía cạnh tốt đẹp của nó. Tâm hồn yên vui, ta sẽ cảm thấy hạnh phúc. Tại sao cứ tự làm khổ mình bằng cách chạy theo ảo ảnh, dằn vặt mình bằng những phù phiếm giả tạo, hay trong cuộc sống vật chất này, bằng những món nợ xa hoa không cần thiết ? Cuộc sống đã quá nhiều rắc rối, hãy giản dị hóa nó bằng cách sống thật với chính mình, hãy nhìn bầu trời xanh cao chan hòa ánh nắng và nhủ lòng đây là một ngày nắng đẹp, đừng tự làm khổ mình bằng những ý tưởng bi quan hay lập dị. Câu văn giản dị trong sáng vẫn làm cho người đọc xúc động hơn những câu tối nghĩa không ngoài mục đích làm cho người đọc thắc mắc và biết đâu họ sẽ cảm phục mình. Các bạn ạ, nước mắt khi nào cũng chảy xuôi và sông khi nào cũng trôi ra biển, tại sao cứ tự cho mình là *"con cá lội ngược dòng"* để mong được người đời khâm phục ? Ta hãy sống tự nhiên như ta thở và hưởng thụ cái ta đang nắm chắc trong tay. Ta hãy mua sắm những gì mà túi tiền ta cho phép, như vậy ta mới thoải mái hưởng thụ mà khỏi bạc đầu lo chạy tiền trả nợ, ta hãy viết những gì mà ta hiểu để khỏi ngỡ ngàng khi bị người khác yêu cầu giải thích ý nghĩa câu nói của ta. Sống thật, sống lạc quan, sống giản dị, phải chăng đó là chìa khóa của hạnh phúc đúng nghĩa nhất ? Đừng để ước mơ biến thành ảo mộng hay là ác mộng !

Cát bụi rồi ta sẽ trở về cát bụi, hãy giản dị hóa cuộc đời mình để có cuộc sống vô tư, để có những giây phút thần tiên cho riêng mình, để tận hưởng những gì êm đẹp mà đời sống đem lại cho ta mỗi ngày.

Ngày tháng trôi nhanh, ta cũng trôi theo dòng đời, nhưng lòng thanh thản. Hạnh phúc là ở đó. **Yves Montand**, một ngôi sao màn bạc nổi tiếng của nước Pháp, nay đã lìa trần, nhưng khi ông còn sống và lớn tuổi ông có tâm sự với báo chí là

đời sống của ông là một chuỗi ngày dài hạnh phúc mặc dù ông đã trải qua rất nhiều sóng gió trong đời.

Ông đã dễ dàng vượt qua được tất cả vì ông nói *"Ta không bao giờ làm lại cuộc đời mà ta chỉ tiếp tục sống cuộc đời đó..." (On ne refait jamais sa vie, on la continue ...).* Ông không có gì ân hận cho những ngày và những việc đã qua trong đời ông nên tương lai vẫn là cuộc sống đang tiếp diễn, ông không bao giờ nghĩ rằng sẽ làm lại cuộc đời vì cuộc đời đã qua của ông không làm cho ông ân hận, tiếc nuối nên ông chỉ tiếp tục cuộc sống mà thôi. Ông không có gì để oán trách dĩ vãng và cũng không có gì để lo sợ cho tương lai. Ông sống với "mộng ước trong tầm tay" nên ông hưởng thụ đời sống hiện tại thật an bình, êm ả.

Vậy thì bạn cũng sống thật hạnh phúc đi, bằng cách hái ngay hoa hồng của đời sống đang hé nở, bạn hãy cắn ngập răng vào quả cam mát lạnh ngọt ngào đang nằm trong tay bạn, bạn hảy nhìn bầu trời ngập nắng và cám ơn đời đã còn cho bạn cặp mắt nguyên vẹn... Đó là bạn đang hưởng thụ, đang tràn đầy hạnh phúc, cái hạnh phúc tuyệt vời và tuyệt đỉnh của một đời sống giản dị bình thường.

"I have a dream
A song to sing
To help me cope
With anything…"

Hãy sống tự tin và lạc quan, hãy lựa cho mình một giấc mơ, một bài hát, bạn sẽ dễ dàng đối phó với mọi bất trắc mà tương lai có thể dành cho bạn.

Đời sống ngắn ngủi thật, nhưng nếu biết cách hưởng thụ, hạnh phúc của ta cũng đã tràn đầy rồi, hạnh phúc sẽ không còn là "phù du" mà sẽ trở thành vĩnh cửu vì ta đã biết thưởng thức cái hạnh phúc đó. **Lê văn Trương** đã viết trong ***"Cô gái mới"*** như sau :

"Hạnh phúc ở lòng ta, chẳng ai có thể gây cho ta hạnh phúc được. Người ngoài chỉ có thể giúp ta làm nẩy nở cái hạnh phúc thêm ra mà thôi. Còn ta, ta cũng chẳng dại gì đem đặt hạnh phúc vào tay ai vì ai cũng không bằng ta..."

Hãy tin vào lòng mình và ngày mai sẽ đến với bạn đẹp hơn ngày hôm nay thật nhiều. **Hạnh Phúc** đâu còn là *"bóng mây"* nếu ta biết cách nắm nó, phải không bạn